

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/55/2025
Identifikačné číslo spisu: 2317218874
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Valentová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:2317218874.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne S. B., narodenej XX. R. XXXX, V., L. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Tibenským, Nitra, Štefánikova 15, IČO: 42117151, proti žalovanému JUDr. B. Y., súdnemu exekútorovi, L., P. Y. XX/X, IČO: XXXXXXXXX, zastúpenému splnomocnenkyňou LÖWY & LÖWY s. r. o., Bratislava, Slowackého 56, IČO: 47236230, za účasti intervenienta vystupujúceho na strane žalovaného KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31595545, zastúpeného splnomocnenkyňou FELIX NEUPAUER & PARTNERS, s. r. o., Bratislava, Šoltésovej 7325/14, IČO: 56711832, o zaplatenie 19.147,42 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 27C/27/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 18. marca 2020 sp. zn. 23Co/61/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 18. marca 2020 sp. zn. 23Co/61/2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 05. decembra 2018, č. k. 27C/27/2017-212, žalobu žalobkyne zamietol (výrok I.) a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému a intervenientovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal, že žalobkyňa sa domáhala zaplatenia sumy 19.147,42 eura s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá jej mala vzniknúť tým, že si exekútor v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. Er 1621/01 nesprávne určil sumu na svoju odmenu v rámci rozvrhového pojednávania, keď správne si mal svoju odmenu určiť sumu 14.046,50 eura (20 % z vymoženej pohľadávky) a tento si na svoju odmenu určil sumu 33.193,92 eura, v dôsledku čoho bola potom pohľadávka oprávneného, za ktorú žalobkyňa spolu so svojim nebohým manželom prevzala ručiteľský záväzok uspokojená len v sume 51.084,20 eura, pričom správne mala byť uspokojená v sume 70.231,62 eura. Žalobkyňa mala za to, že v dôsledku nesprávneho postupu súdneho exekútora bola poškodená tým, že oprávnený vo vzťahu ku ktorému prevzala ručiteľský záväzok, bol

uspokojený v nižšej sume než mal byť, na úkor nesprávne vypočítanej odmeny súdneho exekútora.

1.2. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že u žalovaného boli vedené dve exekučné konania - jedno v neprospech hlavného dlžníka (sp. zn. EX 240/2001, Er 1621/01) a druhé v neprospech ručiteľov, t. j. aj žalobkyne (sp. zn. EX 129/2002, Er 921/02). V exekučnom konaní EX 240/2001 žalovaný ako súdny exekútor pre oprávneného UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s. pobočka zahraničnej banky vymáhal proti povinnému TIROL s.r.o. pohľadávku v sume 100.985,31 eur s príslušenstvom vyplývajúcej z úverovej zmluvy č. XXX/XX/XXX. Predmetná pohľadávka bola zabezpečená ručením zo strany žalobkyne spoločne s jej nebohým manželom. Na základe rozhodnutia z 17. septembra 2001 č. k. 16Cb/92/01-47 Krajského súdu Nitra bola pohľadávka vymáhaná aj voči ručiteľom, avšak v samostatnom exekučnom konaní (EX 129/2002). V týchto exekučných konaniach žalovaný vymáhal peňažnú pohľadávku, okrem iného aj speňažením majetku povinného, za čo mu v súlade s ustanovením § 196 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) patrila odmena.

1.3. V exekučnom konaní sp. zn. Er 1621/01 bola žalovanému doručená výzva na realizáciu výťažku z dražby s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolač súd“) sp. zn. 5MCdo5/2008, v súlade s ktorým, aj napriek zastavenému konaniu musí byť dokončené rozvrhové pojednávanie. Žalovanému bolo doručené uznesenie Okresného súdu Nitra sp. zn. 0Er/1621/2001 z 20. augusta 2014, ktorým bolo zastavené exekučné konanie z dôvodu, že spoločnosť TIROL, s.r.o. ako povinná bola vymazaná dňom 09. júna 2012 z obchodného registra. V tomto uznesení zároveň bola oprávnenému uložená povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 40.783,08 eura, pričom proti tomuto podaniu bolo podané zo strany oprávneného odvolanie, o ktorom rozhodol Okresný súd Nitra uznesením zo 7. decembra 2016, č. k. Er/1621/2001-720 tak, že súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že uznesením z 29. októbra 2015 č. k. Er/1621/2001 - 675 súd schválil rozvrh výťažku z dražby nehnuteľnosti, pričom trovy exekúcie boli uspokojené z rozvrhovej podstaty. V rámci predmetného rozhodnutia Okresného súdu Nitra bola schválená odmena exekútora vo výške 33.193,92 eur plus DPH (odmena súdneho exekútora ako základ vymáhanej pohľadávky). Súd pri preskúmaní zápisnice z rozvrhu výťažku z dražby dospel k záveru, že je v súlade so zákonom a súdny exekútor pri určení výšky a poradia uspokojenia postupoval v súlade s § 157 ods. 1 Exekučného poriadku.

1.4. Súd prvej inštancie nárok uplatnený žalobou kvalifikoval ako nárok na náhradu škody uplatnený podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom ku dňu začatia exekučného konania sp. zn. Er 1621/01, pričom dospel k záveru, že žalovaný ako súdny exekútor v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. Er/1621/01 neporušil svoje povinnosti pri exekúcii predajom nehnuteľnosti vyplývajúce mu z § 134 a § 178 Exekučného poriadku. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že súdny exekútor po tom, ako súd schválil ním udelený príklep na dražbe nehnuteľnosti za najvyššie podanie 83.771,05 eura, uskutočnil dňa 09. októbra 2015 v poradí už priate rozvrhové konanie, o ktorom spísal zápisnicu a následne súdu podal návrh na schválenie rozvrhu výťažku z dražby. Exekútor teda o rozvrhu výťažku nerozhoduje, len ho spíše do zápisnice, pretože rozvrh výťažku obsiahnutý v zápisnici podlieha schváleniu exekučným súdom. Táto zápisnica o rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti je v podstate len návrhom, ktorý možno napadnúť a preskúmať v súdnom exekučnom konaní. Návrh na schválenie rozvrhu výťažku zaslal žalovaný Okresnému súdu Nitra a ten o ňom rozhodol uznesením č. k. Er/1621/2001-675 z 29. októbra 2015. Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ by súdny exekútor aj pri určení svojej odmeny nepostupoval správne, bolo na príslušnom exekučnom súde, aby rozvrh výťažku neschválil. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že ani oprávnený voči tomuto rozvrhu námietky nepodal.

1.5. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že je nesprávna argumentácia žalobkyne spočívajúca v tom, že je to práve súdny exekútor, ktorý trovy exekúcie vrátane jeho odmeny určuje, a ktorý vymáha a rozdeľuje odmenu, ktorý vykonáva rozvrh výťažku. Až keď príslušný exekučný súd vysloví, že tento návrh rozvrhu výťažku z dražby pripravený exekútorom je súladný so zákonom a teda ho schváli, až v takomto prípade je exekútor oprávnený a zároveň aj povinný, poukázať oprávneným osobám prikázané sumy. V opačnom prípade by týmto osobám súdny exekútor okrem iného zodpovedal aj za škodu, ktorá by im v dôsledku tohto konania vznikla. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre vyvodenie zodpovednosti žalovaného ako súdneho exekútora

za škodu uplatnenú žalobou.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 18. marca 2020, č. k. 23Co/61/2019-263, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I.). Žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2.1. Odvolací súd vo vzťahu k námietke žalobkyne, či súdny exekútor konal ako orgán verejnej moci, poukázal na to, že v čase rozhodovania exekučného súdu vo veci Er 1621/2001 so zreteľom na dôležitý význam štádia exekučného konania podliehal rozvrh výťažku schváleniu súdom. V časti exekučného konania, v ktorej súd rozhoduje o schválení alebo neschválení rozvrhu výťažku dražby na základe výsledkov rozvrhového konania, prináleží postavenie účastníka konania aj súdnemu exekútorovi, lebo v rámci rozhodovania súd skúma aj otázku dôvodnosti a výšky trov exekúcie, ktorej riešenie má nepochybne zásadný význam pre konečný rozvrh výťažku (3Cdo/197/2007, 3Cdo/161/2005).

2.2. Odvolací súd uviedol, že aby bol nárok žalobkyne dôvodný, bolo nevyhnutné aby preukázala splnenie všetkých podmienok, ktoré sú potrebné na priznanie nároku z titulu náhrady škody (vznik škody, protiprávne konanie alebo opomenutie exekútora, príčinná súvislosť medzi týmto konaním a vznikom škody). Predpoklady musí preukázať poškodený (§ 33 Exekučného poriadku). V zmysle § 164 Exekučného poriadku, platného a účinného v čase rozhodovania Okresného súdu Nitra vo veci vedenej pod sp. zn. Er/1621/2001 - 675 z 29. októbra 2015, súd schválil rozvrh výťažku z dražby nehnuteľností. Rozdeľovaná podstata bola rozdelená podľa § 157 Exekučného poriadku na súdne trovy a trovy exekúcie. Trovy súdneho exekútora sa uspokojili vo výške 34.144,30 eura z toho odmena súdneho exekútora 33.193,92 eura a hotové výdavky vrátane DPH 950,38 eura. V zmysle odôvodnenia predmetného uznesenia, súd uviedol, že preskúmal návrh rozvrhu výťažku predložený súdnym exekútorom a zistil, že je v súlade so zákonom, a nároky oprávnených osôb boli uspokojené tak, ako to vyplýva zo zápisnice o rozvrhu výťažku z 09. októbra 2015, pričom žiadna z osôb nevzniesla námietku proti rozvrhu výťažku. Z uvedeného odvolací súd vyvodil záver, že aj v prípade ak by si súdny exekútor nevyčíslil svoje trovy exekúcie správne, neučinil rozvrh v súlade so zákonom, v konečnom dôsledku o schválení rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností navrhnutých súdnym exekútorom rozhodoval exekučný súd, ktorý navrhnutý rozvrh výťažku vyššie uvedeným uznesením preskúmal a schválil.

2.3. Pokiaľ mali byť naplnené znaky zodpovednosti za škodu, bolo potrebné preukázať aj príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a škodou. Iba tým, že súdny exekútor navrhol rozvrh výťažku (a teda aj výšku svojich trov) spôsobom akým to urobil, ešte nemôže spôsobiť škodu žalobkyni, keďže predmetný rozvrh výťažku podlieha schváleniu súdom. Podľa odvolacieho súdu žalobkyňa bola povinná preukázať, že práve konaním súdneho exekútora mu bola súdom priznaná odmena, ktorou mala byť žalobkyni spôsobená škoda. Príčinná súvislosť je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. V prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu nebol postup exekútora tou podstatnou, priamou príčinnou vznikom škody na strane žalobkyne.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“). Dovolateľka žiadala, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň podala návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie v zmysle § 444 ods. 1 CSP.

3.1. Nesprávne právne posúdenie v zmysle dovolacieho dôvodu § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalobkyňa videla pri riešení otázky „Či súdny exekútor môže byť zodpovedný za škodu spôsobenú jeho postupom v rámci exekučného konania, ktorý je v rozpore s Exekučným poriadkom, ak postup exekútora následne schváli uznesením súd“, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe reprezentovanej rozhodnutiami sp. zn. 5Cdo/179/2007, 3MCdo/20/2010, IV. ÚS 308/2010 a II. ÚS 289/2008. Podľa žalobkyne samotné schválenie postupu súdneho exekútora zo strany súdu nezabavuje súdneho exekútora zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pri vykonávaní exekúcie. Žalobkyňa mala za to, že v predmetnom konaní ako aj v jej poukázaných judikátoch ide o rovnaké skutkové okolnosti a posúdenie jednej a tej istej otázky, t. j. či schválenie postupu súdneho exekútora súdom zbavuje súdneho exekútora zodpovednosti za škodu spôsobenú postupom súdneho

exekútora počas exekučného konania. Dovolateľka mala za to, že v predmetnej veci odvolací súd porušil jej právo na spravodlivý proces a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

3.2. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania odvodzovala aj od § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a to v prípade ak by najvyšší súd dospel k záveru, že otázka formulovaná v rámci § 421 ods. 1 písm. a) CSP nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. Nesprávne právne posúdenie žalobkyňa videla pri riešení otázky „Či schválenie rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti súdom zbavuje súdneho exekútora zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávne vykonaným rozvrhom súdnym exekútorom, v ktorom si nesprávne rozvrhol svoje trovy viac, ako mu patrí“. Žalobkyňa bola toho názoru, že ani schválenie rozvrhu výťažku z dražby súdom nezabavuje súdneho exekútora zodpovednosti za škodu. Uviedla, že v prípade pokiaľ si exekútor svoju odmenu vypočítal a v konečnom dôsledku aj vymohol v rozpore so zákonom, jedná sa o nesprávny úradný postup a jeho zavinenie. Podľa žalobkyne súdny exekútor je ten kto vykonáva exekúciu, kto si určuje a vymáha odmenu a je aj ten, kto vykonáva rozvrh, v ktorom určuje poradie a spôsob úhrady nárokov (vrátane vlastnej odmeny), na ktoré treba prihliadať. Bolo teda zrejmé, že nebyť zle vykonaného rozvrhu súdnym exekútorom, nebol by škodlivý následok vznikol a škoda by bez tejto príčiny nebola vznikla a bez ohľadu na rozhodnutie exekučného súdu, by si súdny exekútor nemohol uspokojiť svoje nesprávne vypočítané trovy.

4. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril a žiadal, aby najvyšší súd dovolanie zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd uznesením z 22. augusta 2023 sp. zn. 7Cdo/178/2021 dovolanie žalobkyne odmietol ako neprípustné. Zároveň vo vzťahu k podanému návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § § 444 ods. 1 CSP poukázal, že nezistil splnenie podmienok pre jeho nariadenie, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

5.1. Dovolací súd v súvislosti s namietaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP mal v podstatnom za to, že súdy sa v základnom konaní neodklonili od dovolateľkou uvádzanej rozhodovacej praxe (sp. zn. 5Cdo/179/2007, 3MCdo/20/2010, IV. ÚS 308/2010 a II. ÚS 289/2008), keďže predmetné rozhodnutia sa zaoberali odlišnými skutkovými prípadmi, ktoré nemožno aplikovať na prejednávany spor a v rámci ktorých sa riešili i odlišné právne otázky, preto dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

5.2. V nadväznosti na žalobkyňou nastolenú právnu otázku v rámci namietaného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP mal okrem iného i s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/126/2009, 6MCdo/11/2010, 8Cdo/112/2017, za to, že otázka posudzovania miery preukázania príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ale skutkovou. Podľa najvyššieho súdu pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že medzi ňou uvádzanou skutočnosťou (protiprávne konanie žalovaného ako súdneho exekútora) a škodou je vzťah príčinnej súvislosti, resp. tvrdí, že schválenie rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti súdom nezabavuje súdneho exekútora zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávne vykonaným rozvrhom, v ktorom si nesprávne rozvrhol svoje trovy viac, ako mu patrí, prehodnocuje skutkové závery odvolacieho súdu o neexistencii príčinnej súvislosti medzi žalovaným a škodou. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôraznil, že pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nemôže posudzovať správnosť skutkových zistení odvolacieho súdu alebo spôsob vykonávania jednotlivých dôkazov alebo výsledok ich hodnotenia premietajúci sa do skutkových zistení. Preto prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nie je spôsobilé založiť tvrdenie žalobkyne, že pri inom zistení rozhodujúcich skutkových okolností odvolacím súdom by právne závery, na ktorých spočíva napadnuté rozhodnutie, boli odlišné.

6. Predmetné uznesenie najvyššieho súdu žalobkyňa napadla ústavnou sťažnosťou, ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ústavný súd“) vyhovel nálezom z 26. marca 2025, č. k. III. ÚS 680/2024-39 (ďalej „nález III. ÚS 680/2024“), ktorým okrem iného zrušil uznesenie najvyššieho súdu z 22. augusta 2023 sp. zn. 7Cdo/178/2021 a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

6.1. Ústavný súd vo vzťahu žalobkyňou namietanému dovolaciemu dôvodu sumárne skonštatoval, že najvyšší súd napadnutým uznesením vec odmietol podrobiť dovolaciemu prieskumu, a to nadväzujúc na nelogickosť v rozhodovacej činnosti súdov nižšieho stupňa - argumentom, že posúdenie príčinnej

súvislosti je otázkou skutkového charakteru a v rámci dovolacích námietok sťažovateľka len prehodnocuje právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov. Podľa ústavného súdu práve v kombinácii nelogickosti odôvodnenia súdnych rozhodnutí s tým, čo sa právne žiadalo k obsahu žaloby o náhradu škody povedať, spočíval význam podaného dovolania. Poukázal, že žalobkyňa ním nepolemizuje len so simplexným právnym posúdením veci súdmi nižších stupňov. Najvyšší súd si v tomto momente podľa ústavného súdu zamieňa napadnutie excesívne nelogickej rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu za prehodnocovanie právneho posúdenia veci. Právne posúdenie veci v merite totiž malo zodpovedať riešeniu konfliktu medzi princípom materiálnej spravodlivosti a princípom právnej istoty.

6.2. Mal za to, že v kontexte princípu právnej istoty bolo podstatné systematicky zodpovedať právnu otázku, či sťažovateľka mala možnosť riešenia svojej situácie prostredníctvom obrany v exekúcii vedenej z titulu ručiteľského záväzku. Podľa ústavného súdu bolo zároveň nevyhnutné brať na vedomie, že každému, komu bola spôsobená škoda, právny poriadok priznáva právo na jej náhradu, a to prostredníctvom iniciácie príslušných konaní na náhradu škody. Bolo preto potrebné tiež uvažovať, či prípadná obrana sťažovateľky v exekúcii vedenej na základe ručiteľského záväzku by bola spôsobilá dospieť k naplneniu tohto práva (pretože toho sa sťažovateľka podaným žalobným návrhom domáhala). K veci je relevantná aj úvaha, že exekučné konanie vedené z titulu ručiteľského záväzku je vedené v prospech oprávneného z exekučného konania, ktorý ale škodu nespôsobil (škoda má byť pričítateľná inému subjektu).

6.3. V tejto súvislosti ďalej dôvodil, že konklúzia všeobecných súdov o nedostatku príčinnej súvislosti je konklúziou z pohľadu ústavného súdu neudržateľnou, pretože v okolnostiach prípadu zjavne nejde o posúdenie otázky skutkovej, ale právnej. S poukazom na rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 285/2017 uviedol, že všeobecné súdy obsahom svojich rozhodnutí sťažovateľke nedávali odpoveď na podstatu príčinnej súvislosti spočívajúcej medzi konaním a následkom, ale skôr na určenie subjektu, ktorý je za škodu zodpovedný, čo sa vo výsledku prejavilo v zamietnutí veci na základe nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného subjektu. Pasívna vecná legitímácia je ale vždy otázkou právnou, a nie skutkovou. Práve preto bola dovolacia námietka korešpondujúca problematike právneho posúdenia veci významného z hľadiska § 421 CSP úplne priliehajúca.

6.4. Ústavný súd tiež podotkol, že ak súdy výsledkom svojej rozhodovacej činnosti mali i na mysli, že dôsledkom zamietnutia žaloby sťažovateľky mal nastať stav, podľa ktorého by na presadenie svojho nároku mala správne žalovať exekučný súd, museli sa najprv právne vysporiadať s tým, či si sťažovateľka mala uplatniť svoj nárok voči exekučnému súdu podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. K uplatneniu tejto zodpovednosti však bolo potrebné zodpovedať, či by podľa tohto zákona potrebovala disponovať možnosťou domôcť sa vyslovenia zrušenia alebo zmenenia rozhodnutia o schválení rozvrhu výťažku z dôvodu jeho nezákonnosti, ktorého sa ako neúčastníčka dotknutého exekučného konania mala problém domôcť, a to práve v dôsledku už spomínanej záväznosti inter partes a nezmeniteľnosti dotknutého rozhodnutia ako dôsledkov princípu právnej istoty, na ktoré sa pri rozhodovaní veci sami odvolávali. K vyriešeniu určujúcich právnych otázok sa však súdy postavili z formalistických dôvodov negatívne.

6.5. Záverom zdôraznil, že považuje za protiústavné tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06), a práve argument všeobecných súdov o nedostatku príčinnej súvislosti je súčasťou práve takého extrémne nelogického odôvodnenia majúci za následok porušenie práva na prístup k súdu s účinkom denegatio iustitiae.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 134 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z.) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je podané dôvodne.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou

dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaiteľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Dovolaiteľ súd skôr ako pristúpi k posúdeniu, či je opodstatnená argumentácia dovolaiteľky o nesprávnom právnom posúdení veci považuje za podstatné zdôrazniť, že viazanosť právnym názorom vysloveným v rozhodnutí ústavného súdu, § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky upravuje, čo sa v teórii označuje ako vertikálny precedens s kasačnou záväznosťou, kde „vyšší“ orgán prikazuje „nižšiemu“, ako má vo veci ďalej postupovať a rozhodnúť. Orgán verejnej moci je po náleze ústavného súdu povinný ho vykonať a riadiť sa ním pri prerokovávaní a rozhodovaní vo veci. Vec musí rozhodnúť a posúdiť tak, ako mu ústavný súd prikázal (k tomu viď aj LALÍK, M., LALÍK, T. Zákon o ústavnom súde. Komentár. Bratislava: WOLTERS KLUVER SR, 2019, s. 404).

10. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolaiteľ dôvod sa vymedzí tak, že dovolaiteľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je relevantná len právna (nie skutková) otázka. Pripomenúť treba, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

13. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Dovolaiteľ súd je viazaný len tým, ako dovolaiteľ právnu otázku nastolí, nie už tým, pod ktoré písmeno § 421 CSP ju podradí.

14. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolaiteľ z § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolaiteľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolaiteľ súdu vysvetlí (konkretizuje), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolaiteľom označenej právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), resp. ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

15. V preskúmvanej veci žalobkyňa odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. V prvom rade namietala najmä odklon súdov nižšej inštancie od posúdenia právnej otázky „Či súdny exekútor môže byť zodpovedný za škodu spôsobenú jeho postupom v rámci exekučného konania, ktorý je v rozpore s Exekučným poriadkom, ak postup exekútora následne schváli uznesením súd.“. Rovnako za nesprávne považovala právne posúdenie otázky „Či schválenie rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti súdom zbavuje súdneho exekútora zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávne vykonaným rozvrhom súdnym exekútorom, v ktorom si nesprávne rozvrhol svoje trovy viac, ako mu patrí“. (bližšie viď body 3.1. a 3.2. tohto rozhodnutia).

16. So zreteľom na riadne nastolenie právnych otázok spôsobom zodpovedajúcim § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP a v situácii, na ktorú sa vzťahujú predmetné ustanovenia, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je v danom prípade procesne prípustné. Následne preto skúmal, či je podané dovolanie dôvodné (či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu skutočne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci predmetných právnych otázok).

17. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

18. Žalobkyňa v súvislosti s prvou nastolenou otázkou vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, kde v rámci uvedeného dovolacieho dôvodu namietala aj porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré spájala iba so svojím nesúhlasom s právnym posúdením veci nižšími súdmi, a preto dovolací súd predmetnú námietku posúdil v zmysle vecného prieskumu napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu tohto dovolacieho dôvodu.

19. Dovolateľka v podstatnom namietala, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko podľa nej sa sudy v základnom konaní odchyľili od ustálenej rozhodovacej praxe (rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/179/2007, 3MCdo/20/2010, IV. ÚS 308/2010 a II. ÚS 289/2008) pri riešení vyššie uvedenej otázky týkajúcej sa vo všeobecnosti zodpovednosti súdneho exekútora za škodu spôsobenú jeho postupom v rámci exekučného konania, ktorý je v rozpore s Exekučným poriadkom, ak bol následne schválený uznesením súdu.

20. Dovolací súd je toho názoru, že nebolo možné sa stotožniť s názorom dovolateľky, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe reprezentovanej rozhodnutiami sp. zn. 5Cdo/179/2007, 3MCdo/20/2010, IV. ÚS 308/2010 a II. ÚS 289/2008.

20.1. Vo vzťahu k rozhodnutiam najvyššieho súdu (sp. zn. 5Cdo/179/2007, 3MCdo/20/2010) dovolací súd uvádza, že ide o rozhodnutie v tej istej prejednávanej veci, pričom uvedené vyplýva priamo z odôvodnenia rozhodnutia pod sp. zn. 3MCdo/20/2010. Právna otázka, ktorá sa riešila v kontexte týchto rozhodnutí bola, či možno hovoriť o porušení povinnosti súdneho exekútora, a teda aj o zodpovednosti za škodu, ak napriek tomu, že mal súdny exekútor vedomosť o podaní žaloby o vylúčenie veci z exekúcie mohol vykonať dražbu nehnuteľností alebo nie. Dovolací súd má za to, že v rámci predmetných rozhodnutí exekučný súd nemal vedomosť o podaní žaloby o vylúčenie veci z exekúcie, pričom v prejednanom spore rozvrh výťažku na schválenie súdom bol jednoznačne daný a súd mal/mohol mať vedomosť aj o prípadnom pochybení súdneho exekútora.

20.2. Obdobne aj vo vzťahu k rozhodnutiu sp. zn. IV. ÚS 308/2010 dovolací súd uvádza, že sa riešila právna otázka či možno hovoriť o porušení povinnosti súdneho exekútora v prípade, ak mal vedomosť o podanej vylučovacej žalobe a napriek tomu vykonal dražbu. Dovolací súd je toho názoru, že bolo irelevantné, že príklep schvaľoval súd, keďže exekučný súd pri schvaľovaní príklepu nemal vedomosť o vylučovacej žalobe.

20.3. Dovolací súd ďalej uvádza, že dovolateľkou prezentované rozhodnutie IV. ÚS 308/2010 poukazuje

na skutkovo a právne odlišný prípad, keďže v danom prípade sťažovatelia namietali nesprávne právne posúdenia otázky, či vydražiteľke, ktorá nadobudla vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydražením v exekučnom konaní, o ktorom sťažovatelia nemali vedomosť, možno uložiť povinnosť tieto sporné nehnuteľnosti vydať sťažovateľom, ak ich vlastnícke právo k nim je nepochybné. V danej veci ústavný súd konštatoval, že ak sa osoba so silnejším právom k exekuvanej veci k právu povinného z exekúcie nemohla domôcť ochrany svojho práva pred predajom (vydražením) tejto veci v dôsledku nesprávneho postupu exekučného súdu alebo súdneho exekútora, môže sa domáhať proti týmto subjektom náhrady škody podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, prípadne žalobou podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

21. Dovolací súd preto dospel k záveru, že súdy v základnom konaní sa neodklonili od dovolateľkou uvádzanej rozhodovacej praxe, nakoľko predmetné rozhodnutia sa zaoberali odlišnými skutkovými prípadmi, ktoré nemožno aplikovať na prejednávany spor. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne uplatnenej podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

22. Ako ďalšou žalobkyňou položenou otázkou, a to v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, sa najvyšší súd zaoberal „Či schválenie rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti súdom zbavuje súdneho exekútora zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávne vykonaným rozvrhom súdnym exekútorom, v ktorom si nesprávne rozvrhol svoje trovy viac, ako mu patrí“.

23. Podľa dovolacieho súdu, vychádzajúc predovšetkým zo záverov ústavného súdu vyjadrených v zrušujúcom uznesení (pozri body 6.1. až 6.4.), byť si vedomý kasačnej záväznosti nálezov ústavného súdu ako záväznosti takmer absolútnej, keď nielen výrok nálezov, ale aj nosné dôvody uvedené v jeho odôvodnení sú záväzné, pretože vyjadrujú názor ústavného súdu, ktorý tak interpretuje princípy aplikácie práva, sa pri preskúmaní tohto dovolacieho dôvodu vyskytli v prejednávanej veci obsahové a systematické nedostatky v argumentácii, vedúce (nateraz) k neakceptovateľnosti prijatých záverov (právnych) v rozsudku odvolacieho súdu.

24. Žalobkyňa v rámci tejto časti dovolania v podstatnom argumentovala, že schválenie rozvrhu výťažku z dražby súdom nezabavuje žalovaného zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý v danom prípade predstavoval vyčíslenie a vymoženie odmeny za svoju činnosť v rámci exekučného konania v rozpore so zákonom, keďže práve súdny exekútor vykonávajúci rozvrh určuje poradie a spôsob úhrady nárokov vrátane vlastnej odmeny, na ktoré treba prihliadať. Preto spôsobená škoda v danej veci by bez príčiny, ktorú predstavuje nesprávne vykonaný rozvrh zo strany žalovaného, nebola vznikla a bez ohľadu na rozhodnutie exekučného súdu by si žalovaný nemohol uspokojiť svoje nesprávne vyčíslené trovy konania.

25. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať, že pri riešení otázky príčinnej súvislosti (na ktorej absencii odvolací súd, ako i súd prvej inštancie v podstatnom založil svoje rozhodnutie - pozn.) je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná), sa zisťuje príčinná súvislosť. Pričom protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody (kumulatívna kauzalita), stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Treba tiež rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vzniku toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú, prípadne či novou skutočnosťou došlo k prerušeniu pôvodného dejového sledu. V tejto súvislosti možno poukázať aj na Princípy európskeho deliktneho práva (Principles of European Tort Law - PETL), ktoré (ako dielo popredných predstaviteľov európskej civilistiky z prostredia akademickej obce i právnej praxe) právnicko vymedzujú príčinnú súvislosť ako predpoklad

zodpovednosti za škodu (porovnaj Luboš Tichý, Jiří Hrádek et al., Prokazování příčinné souvislosti multikauzálních škod, Univerzita Karlova v Praze 2010, str. 89). Podľa týchto princípov (čl. 3:104, bod 1), ak určitá skutočnosť viedla neodvratne k spôsobeniu škody, následná skutočnosť, ktorá by sama spôsobila tú istú škodu, nemôže byť braná do úvahy. Príčinou vzniku škody pritom môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala (viď napr. sp. zn. 6MCdo/11/2010, 5Cdo/126/2009). Preto je nevyhnutné posúdiť všetky možné príčiny, ktoré následne viedli k vzniku škody, samostatne aj v ich vzájomnej súvislosti, avšak vždy v kontexte konkrétnych skutkových okolností, nakoľko i naďalej je príčinná súvislosť vo svojej podstate otázkou skutkovou, keďže jej existenciu zisťujú a vyhodnocujú sudy na základe vykonaného dokazovania.

26. Na druhej strane nemožno opomenúť ani skutočnosť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora ako orgánu verejnej moci, ktorá je koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, t. j. zodpovednosť vznikajúca bez ohľadu na to, či ku vzniku škody došlo úmyselným alebo nedbanlivostným konaním zodpovedného subjektu, je širšia ako podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (porovnaj napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 165/2012, IV. ÚS 607/2013). Exekučný poriadok ani zákon č. 514/2003 Z. z. priamo nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich. Teda obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich dikcie možno vyvodíť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (podobne sp. zn. II. ÚS 289/2008). Je výlučne vecou poškodeného, či bude náhradu škody požadovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (porovnaj napr. sp. zn. 3Cdo/75/2015). Pričom nemožno opomenúť, že v prípade vyvodzovania zodpovednosti za činnosť exekútora ako orgánu verejnej moci zastupujúceho štát je v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. potrebné, aby poškodený splnil i podmienky ustanovené § 6 cit. zákona, aby vôbec mohlo dôjsť k predbežnému prerokovaniu jeho žiadosti na odškodnenie, čo v danom prípade u žalobkyne nebolo možné splniť s ohľadom na priebeh a ukončenie exekučného konania voči hlavnému dlžníkovi (sp. zn. EX 240/2001, Er 1621/01), kde malo dôjsť k samotnému vzniku škody nesprávnym úradným postupom nielen súdneho exekútora. Preto je nutné brať na zreteľ aj uvedenú v tomto prípade akoby „alternatívnu“ pasívnu vecnú legitimáciu, ktorá pri posudzovaní uplatneného nároku zohráva tiež dôležitú úlohu z pohľadu posudzovania jednotlivých podmienok priznania náhrady škody, keď napokon aj sudy nižšej inštancie v rámci posúdenia danej problematiky kládli dôraz na zodpovednostný subjekt z pohľadu posudzovania predpokladov pre priznanie nároku, avšak bez zohľadnenia reálnych možností obrany žalobkyne vzhľadom na správne zistený skutkový stav, ktoré by mohlo evokovať narušenie princípu právnej istoty z pohľadu práva na prístup k súdu a účinkov *denegatio iustitiae*.

27. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd vychádzal predovšetkým zo záväzných zásad vyjadrených v náleze ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 680/2024. Odvolací súd nerozhodol o otázke príčinnej súvislosti medzi nesprávnym postupom súdneho exekútora a vznikom škody žalobkyne v dostatočne podrobnom a preskúmateľnom rozsahu. Žalobkyňa v rámci predmetného dovolacieho dôvodu namietala, že schválenie rozvrhu výťažku súdom nezbavuje exekútora zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Podľa jej argumentácie súdny exekútor pri vykonávaní rozvrhu určuje poradie a spôsob úhrady nárokov, vrátane vlastnej odmeny, a ak tieto trovy vyčísliť a vymohol v rozpore so zákonom, škoda by bez tohto nesprávneho rozvrhu nenastala. Dovolací súd zdôrazňuje, že k posúdeniu zodpovednosti exekútora je v zmysle vyššie uvedeného nevyhnutné presne identifikovať majetkovú ujmu žalobkyne a jasne definovať čo predstavuje vzniknutú škodu; preskúmať príčinný vzťah medzi konaním exekútora a vznikom tejto škody, pričom je nutné zohľadniť aj alternatívne okolnosti, ktoré mohli na vznik škody vplývať, vrátane schválenia rozvrhu súdom; aplikovať test *conditio sine qua non*, teda zväziť, či by škodlivý následok nastal bez konania exekútora, a zároveň vyhodnotiť adekvátnu

príčinnú súvislosť, či ide o primeraný dôsledok protiprávneho úkonu; zohľadniť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie orgánu verejnej moci je koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, vznikajúca nezávisle od úmyslu alebo nedbanlivosti (porovnaj sp. zn. II. ÚS 165/2012, IV. ÚS 607/2013).

28. V naznačenom smere dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je nielen prípustné, ale aj dôvodné, a napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

29. Vzhľadom na zrušujúci nálež III. ÚS 680/2024 je nevyhnutné zdôrazniť odvolaciemu súdu, aby sa pri opätovnom prejednávaní podrobne a dôsledne riadil právnym názorom ústavného súdu vyjadreným najmä v bodoch 30. až 34. zrušujúceho nálezu. Odvolací súd je povinný jasne vymedziť konkrétnu ujmu žalobkyne a škodové nároky, podrobne posúdiť príčinnú súvislosť medzi údajne nesprávne vykonaným rozvrhom výťažku a vznikom škody, vrátane kumulatívnej alebo konkurenčnej kauzality, overiť, či návrh rozvrhu výťažku predložený exekútorom bol skutočne nesprávny a či bez tohto nesprávneho úkonu škoda vznikla, vypočítať a rozhodnúť o prípadnom nároku žalobkyne na náhradu škody podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a/alebo zákona č. 514/2003 Z. z. Zároveň nemožno opomenúť, že právne posúdenie v merite má zodpovedať riešeniu konfliktu medzi princípom materiálnej spravodlivosti a princípom právnej istoty (pozri body 28. 29. a 38. odôvodnenia nálezu III. ÚS 680/2024), pričom odpoveď na konflikt spočíva vo vyriešení testu proporcionality.

30. Pri ďalšom konaní súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a vráti vec na ďalšie konanie, rozhodne tento súd aj o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.